

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. prosince 2012 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Daniela Broukala a soudců JUDr. Kateřiny Jonákové, Ph.D. a Mgr. Tomáše Plhy odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Mostě proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 10. 9. 2012 č. j. 4 T 39/2012-204, ve věci obžalovaných 1) [REDACTED], nar. [REDACTED], a 2) [REDACTED], nar. [REDACTED], a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr. ř. se napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e** a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaní

1) [REDACTED]

nar. [REDACTED]
zdržuje se [REDACTED]

2) [REDACTED]

nar. [REDACTED]
[REDACTED]

u z n á v á j í   v i n n ý m i , ž e

dne 11. 1. 2012 přibližně ve 23.30 hod. v [REDAKCE] poté, co po společné domluvě vyšli z herny [REDAKCE] za poškozeným [REDAKCE] nar. [REDAKCE] využili své početní převahy a obžalovaný [REDAKCE] požadoval po poškozeném vydání peněz, poškozený řekl, že jim nic nedá, tak obžalovaný [REDAKCE] vyzval obžalovaného [REDAKCE] aby vyndal nůž, že poškozeného bodnou, načež obžalovaný [REDAKCE] učinil pohyb naznačující jeho vyndání, přičemž poškozený [REDAKCE] dostal strach a z místa činu začal utíkat směrem k nádraží, přičemž ze strachu hodil na zem z peněženky finanční hotovost ve výši 1.200,- Kč, kde ji obžalovaný [REDAKCE] zvedl a ponechal si ji a poté oba obžalovaní z místa činu odešli, čímž poškozenému [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 1.200,- Kč,

t e d y - *proti jinému užili pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,*

č í m ž   s p á c h a l i

zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný [REDAKCE]

podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **čtyř (4) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Obžalovaný [REDAKCE]

za tento zločin a dále za sbíhající se přečiny krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 5. 1. 2012 č. j. [REDAKCE], který mu byl doručen dne 7. 2. 2012,

podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) roků**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu

podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **čtyř (4) roků**.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku **se ukládá trest propadnutí věci**, a to jednoho kusu kapesního nože s modrou vykládanou střenkou.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 5. 1. 2012 č. j. [REDAKCE] jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 10. 9. 2012 č. j. 4 T 39/2012-204 byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jehož se dopustili tím, že

dne 11. 1. 2012 přibližně ve 23.30 hod. v [REDAKCE], poté, co vyšli společně z herny [REDAKCE] za poškozeným [REDAKCE] nar. [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] požadoval po poškozeném vydání peněz, poškozený řekl, že jim nic nedá, tak obž. [REDAKCE] vyzval obž. [REDAKCE] aby vyndal nůž, že poškozeného bodnou, přičemž poškozený [REDAKCE] dostal strach a z místa činu začal utíkat směrem k nádraží, přičemž ze strachu hodil na zem z peněženky finanční hotovost ve výši 1.200,- Kč, kde ji obž. [REDAKCE] zvedl a ponechal si ji a poté oba obžalovaní z místa činu odešli, čímž poškozenému [REDAKCE] způsobili škodu ve výši 1.200,- Kč.

Za to byli odsouzeni obžalovaní [REDAKCE] podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 84 tr. zákoníku podmíněně odložen za současného vyslovení dohledu a podle § 85 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání pěti roků. Obžalovaný [REDAKCE] byl odsouzen podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci, a to jednoho kusu kapesního nože zavíracího o velikosti 8 cm.

Své rozhodnutí odvodnil soud prvního stupně tím, že není pochybností o tom, že dne 11. 1. 2012 přibližně ve 23.30 hod. [REDAKCE], [REDAKCE] v herně Podchod se oba obžalovaní setkali s poškozeným, což vyplývá

jednak z výpovědi obžalovaných, poškozeného, kamerového záznamu, ale i výpovědi ostatních svědků. Rovněž není pochybností o tom, že oba obžalovaní věděli, že poškozený hrou na výherním hracím automatu získal finanční obnos, kupoval pití ostatním hostům herny a že jej obžalovaný [REDAKCE] požádal o půjčku 200,- Kč. Z provedeného dokazování rovněž vyplynulo, že poškozený odešel z herny jako první, oba obžalovaní za ním, přičemž zde se již časové údaje vypovídajících osob různí, nicméně kamerový záznam prokazuje, že se nejednalo o velkou časovou prodlevu. K inkriminovanému jednání mělo dojít před hernou, kde byli přítomni pouze obžalovaní a poškozený. Pokud obžaloba klade obžalovaným za vinu, že z herny vyšli společně a obžalovaní využili své početní převahy s tím, že obž. [REDAKCE] požadoval po poškozeném vydání peněz, a po nevyhovění poškozeným vyzval obž. [REDAKCE] aby vyndal nůž, že poškozeného bodnou, neshledal soud 1. stupně po provedeném dokazování oporu pro takovýto závěr. Ve výpovědi poškozeného se objevily zcela zásadní rozpory, a to jak mezi výpovědí z řízení přípravného, tak v řízení před soudem, které se nepodařilo odstranit ani doplňujícími otázkami zaměřenými k průběhu jednání před hernou. V přípravném řízení poškozený uvedl, že jej obžalovaní obstoupili, obž. [REDAKCE] vytáhl nůž a při útěku z místa činu že jej oba pronásledovali, běželi za ním. U hlavního líčení pak nejprve uvedl, že obžalovaní vyšli s ním, chtěli stovku a obž. [REDAKCE] vyzval obž. [REDAKCE] aby vyndal nůž, který však neviděl. K upřesňujícím dotazům určil čas, kdy měli obžalovaní vyjít za ním, na 3-4 minuty, obžalovaný [REDAKCE] měl za ním běžet, zatímco obž. [REDAKCE] měl stát u herny, dle další verze poškozeného pak měl pouze obž. [REDAKCE] za ním volat, že ho propíchne. Jednoznačně shodně vypovídal poškozený pouze v tom směru, že se bál, peníze hodil na zem a pokračoval ve směru na vlakové nádraží, kde požádal o pomoc člena bezpečnostní služby. Za prokázané vzal to, že obžalovaní za poškozeným vyšli, požadovali po něm přesně nezjištěný obnos, hovoří se o stovce, penězích, obž. [REDAKCE] o žádosti o půjčku 200,- Kč, přičemž způsob, jakým způsobem k tomu došlo, je sporný. Na základě shromážděných důkazů není možné kvalifikovat jednání obžalovaných jako zločin loupeže podle § 173 odst.1 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství. Nebylo prokázáno, že by obžalovaní proti poškozenému užíli pohrůžky bezprostředního násilí užitím nože v úmyslu zmocnit se jeho peněz, k čemuž využili své početní převahy a následného přirozeného strachu poškozeného, který bez použití fyzického násilí sám vytáhl peněženku s penězi, tuto při útěku odhodil na zem, kde ji obž. [REDAKCE] sebral a byl povinen v pochybnostech postupovat ve prospěch obžalovaných. Vzal tedy za prokázané, že oba obžalovaní svým působením na poškozeného vyvolali v něm psychickou tíseň a pocit strachu, neboť k incidentu došlo v nočních hodinách, v okolí se nenacházely žádné další osoby, byl zmiňován nůž, přičemž ani

v tomto směru nebyl poškozený schopen říci, zda ho skutečně obž. [REDAKCE] vyndal, když jak uvedl, žádný neviděl, a to ani v herně, a jejich jednání kvalifikoval jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, když znaky této skutkové podstaty byly naplněny bezpochyby, neboť užili pohrůžky násilí, když jim nedá peníze, takovou pohrůžku poškozený subjektivně vnímal a na základě toho odhodil peněženku s penězi na zem. Kvalifikace, že takový čin spáchali se zbraní, je na místě, neboť je jednoznačné, že nůž měl obž. [REDAKCE] při sobě, bez ohledu na to, zda byl použit, tedy vyndán, jeho vyndání naznačeno, či nikoli. Hranice mezi trestným činem loupeže a trestným činem vydírání je velmi úzká, obě uvedené skutkové podstaty obsahují obdobně kvalifikované jednání pachatele. V tomto konkrétním případě dospěl soud 1. stupně k závěru, že obžalovaní svým jednáním nutili poškozeného, aby něco konal, tedy vydal jim, ať již jakýkoli, obnos, neboť ani ten nebyl přesně stanoven, ačkoli jeho výše pro právní kvalifikaci nehraje roli.

Jednání obou obžalovaných před hernou vůči poškozenému nenaplnňuje znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže, a to při zvážení všech variant možného způsobu jednání obžalovaných tak, jak je poškozený popsal. Jednak tedy za situace, kdy poškozený odchází k nádraží, obž. [REDAKCE] stojí u herny a na výzvu obžalovaného [REDAKCE], který utíká za poškozeným, vyndává či naznačuje vyndání nože, přičemž obž. [REDAKCE] a poškozeného dělí vzdálenost 6-10 metrů, popř. za situace, že obž. [REDAKCE] od herny na poškozeného pouze volá a následně vyzývá spoluobžalovaného [REDAKCE] k vyndání nože, jakož i za situace, kdy obžalovaní měli poškozeného obstoupit, ten odmítl peníze vydat, utíká z místa činu na nádraží a po zaslechnutí výzvy k vyndání nože ze strachu odhazuje peněženku na zem. V dané věci je nepochybné toliko, že obžalovaní chtěli od poškozeného získat peníze, poškozený před nimi utíkal směrem k nádraží a peněženku odhodil. Tuto skutečnost obžalovaní nepopírají, okolnosti však popisují jako žádost o půjčku, se zjevnou snahou snížit míru svého zavinění poukazují na opilost poškozeného. Poškozený pak sám nedokázal jednoznačně a přesvědčivě popsat průběh jednání před hernou. Soud tedy v tomto směru v pochybnostech ve prospěch obžalovaných uzavřel, že svým jednáním naplnili zákonné znaky skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku jako spolupachatelé a uznal je tímto trestným činem vinnými.

Dále odůvodnil výrok o trestu tím, že pokud jde o obžalovaného [REDAKCE] tak ten se jednání dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu za trestný čin loupeže. Přihlédl však

k tomu, že z výkonu trestu byl obž. [REDACTED] podmíněně propuštěn dne 17. 8. 2010 a nyní projednávané trestné činnosti se dopustil v lednu 2012. Mezi podmíněným propuštěním a spácháním trestného činu uplynula delší doba, navíc ze zprávy PMS bylo zjištěno, že uloženému dohledu se řádně podroboval a své povinnosti plnil. Nebylo zjištěno, že by se dopustil jiné trestné činnosti, nejsou proti němu vedena žádná jiná trestní stíhání, prostředky k obživě získával prací, příslib zaměstnání u něho i nadále trvá, má rodinné zázemí. Zkušební doba, která mu byla stanovena při podmíněném propuštění, běží po dobu 4 roků a do 17. 8. 2015 má soud možnost rozhodnout, zda se podmíněně propuštěný, a v tomto případě i obžalovaný, osvědčil, či zda vykoná zbytek trestu, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn. Ne každé porušení zákona a odsouzení, byť ve zkušební době po podmíněném propuštění, musí nutně znamenat nařízení výkonu zbytku trestu. Soud 1. stupně v tomto případě dospěl k závěru, že obž. [REDACTED] je možné poskytnout šanci k prokázání svého polepšení a vedení řádného života dál do budoucna tím, že nyní uložený trest odnětí svobody v trvání 3 roků ještě podmíněně odloží na zkušební dobu v trvání 5 roků za současného dohledu probačního úředníka.

Proti tomuto rozsudku podala v neprospěch obou obžalovaných včas státní zástupkyně odvolání, které zaměřila do výroku o vině i trestu. Nesouhlasí s překvalifikací jednání obžalovaných, neboť se domnívá, že je namístě uznat obžalované vinným zločinem loupeže. Soud 1. stupně vycházel převážně z výpovědi obžalovaných, kteří se, jak sám soud prvního stupně konstatoval, snažili snížit míru svého zavinění a poškozeného vylíčili jako opilce půjčujícího peníze na požádání neznámým lidem. Naopak k osobě poškozeného, respektive k jeho výpovědi, byl až příliš kritický, kdy sebemenší odchylku od výpovědi z přípravného řízení označil za závažný rozpor, který jej následně donutil k rozhodnutí ve prospěch obžalovaných. Je však nutno zohlednit fakt, že mezi výpověďmi uběhly 4 měsíce a drobné detaily již poškozený mohl zapomenout. Zejména je nesporné, že v řízení před soudem vypovídal základní skutečnosti shodně jako v řízení přípravném a tyto skutečnosti svědčí pro užití žalované právní kvalifikace. Svědek se jevil jako věrohodný a událost popisoval bez sebemenší snahy cokoli zkreslovat či vymýšlet si, byla však na něm známa obava z obžalovaných, kteří mu způsobili psychické trauma. Navíc jeho výpověď nezůstala osamocena, když je podepřena výpověďmi svědků [REDACTED] [REDACTED] kteří shodně uvedli, že poškozený jim popsal jednání obžalovaných bezprostředně po činu naprosto shodně jako své výpovědi. Kruh logicky na sebe navazujících důkazů přímých i nepřímých vytváří uzavřený řetězec pro závěr, že obžalovaní užili své početní převahy a situaci na místě činu a v poškozeném vyvolali pocity strachu, což uznává i soud prvního stupně,

přičemž za těchto okolností požadovali po něm vydání finanční hotovosti. Tato pohrůžka bezprostředního násilí byla obsažena ve výzvě obž. [REDAKCE] obž. [REDAKCE] aby vyndal nůž, že poškozeného bodnou. Této výzvě poškozený vyhověl, vyndal peníze a utekl. Loupež je subsidiární k vydírání, když záměrem je odlišit tyto závažnější případy.

Odvolání bylo podáno též v neprospěch obžalovaného [REDAKCE] do výroku o trestu, kdy uložení podmíněného trestu je zcela v rozporu s účelem trestu. Pokud soud 1. stupně vzal za stěžejní, že rok a půl v průběhu zkušební doby podmíněného propuštění žil řádným životem, a proto mu uložil podmíněný trest, naopak právě okolnost, že se dopustil jednání ve zkušební době podmíněného propuštění, zvyšuje škodlivost jeho jednání a je nutno jej o to přísněji postihnout. Za trestný čin loupeže je projednáván již potřetí, byť k jednomu odsouzení nelze přihlížet, neboť se osvědčil, tak je zjevné, že obžalovaný spoléhá na shovívavost soudu. Možnost jeho nápravy je tak ztížena, a proto navrhuje zrušení výroku o trestu a uložení přísnějšího trestu, když se jedná o hlavního pachatele. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu a uznání viny, při nezměněných skutkových zjištěních, zločinem loupeže a u obžalovaného [REDAKCE] uložit trest ve zvýšené sazbě § 59 odst. 1 tr. zákoníku v trvání 8 roků, u druhého obžalovaného ve shodě s napadeným rozsudkem.

V průběhu veřejného zasedání intervenující státní zástupkyně doplnila odvolání o návrh na uložení souhrnného podmíněného trestu obžalovanému [REDAKCE], neboť bylo zjištěno, že byl v mezidobí odsouzen a toto odsouzení je ve vztahu souhrnnosti k nyní projednávané věci.

Krajský soud přezkoumal z titulu podaného odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako správnost řízení, a dospěl k závěru, že je na místě zrušit celý rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr. ř. z následujících důvodů:

Samotné řízení před soudem 1. stupně, ani řízení přípravné, nenese v sobě žádných vad, když soud 1. stupně provedl zákonný způsobem ve věci všechny dostupné a rozhodující důkazy. Nicméně pokud jde o tu část skutkových zjištěních, týkají se nevyužití početní převahy a absence společné domluvy, pochybil ve prospěch obžalovaných. Soud 1. stupně zde neakceptovatelně zveličil dílčí, nikterak podstatné, rozpory v postupně složených výpovědích poškozeného, která však, na rozdíl od až slaboduchých vyjádření obžalovaných, je v zásadní kostře stále shodná a obžalované beze zbytku usvědčující. Rozhodně nenastala důkazní situace, v níž by byl soud nucen postupovat

v pochybnostech ve prospěch obžalovaných. Navíc, jak správně poukázala i státní zástupkyně, se poškozený ihned po činu rozrušený svěřil i dalším osobám. Celkový způsob provedení činu, navázání kontaktu obžalovaných s poškozeným, jak zachyceno i na záznamu kamery z baru, zcela odpovídají místu, na kterém došlo k páchání trestné činnosti, tedy nejprve pobyt poškozeného v herně, kdy se mu podařilo vyhrát, a následné využití situace ze strany pachatelů, kteří odcházejí za poškozeným, když časové údaje mohou být zkresleny strachem poškozeného, a následně dochází k trestnému jednání obžalovaných.

Při popisu skutku se navíc soud prvního stupně dopustil nepřesnosti, neboť při gramatickém výkladu jednání popsaného v napadeném rozsudku by v případě obžalovaného ■■■■■ došlo k situaci, že ten se násilného jednání nedopustil, když skutek je ohledně něj popsán tak, že měl být spoluobžalovaným ■■■■■ vyzván, aby vyndal nůž (vypadla část popisu skutku týkající se gesta obžalovaného naznačující jeho vyndání) a poté si měl se spoluobžalovaným ponechat finanční hotovost, což by snad mohlo být kvalifikováno maximálně jako podílnictví. Krajský soud ve shodě s podaným odvoláním naopak vychází z logické, konzistentní a tudíž věrohodné výpovědi poškozeného, na které je možno stavět úplně verzi skutkového děje, oproti nelogické verzi obou obžalovaných. Z celkového jejich jednání vyplývá existence předchozí a následně realizované společné dohody, když je podepřena i kamerovým záznamem chování obžalovaných v baru. Z hlediska trestní odpovědnosti je stěžejní jednání před barem, v noci na opuštěném místě, kde obžalovaný ■■■■■ hraje v pozici toho přímo oslovujícího a vyžadujícího peníze, zatímco obžalovaný ■■■■■ dotváří žádost v pozici malého, a to doslova vzadu, který naznačuje vyndání nože, o který je ■■■■■ žádán, a který koneckonců i měl. Je tak naplněn i znak využití početní převahy a následně poškozený vyndává z peněženky peníze, když toto jeho jednání je vedeno obavou z možného užití zmiňovaného nože. Jedná se tak o užití bezprostředně působící pohružky a tudíž se skutečně jedná o žalovaný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství.

Důvodné je i odvolání stran trestu ohledně obžalovaného ■■■■■ bytí není důvodné zcela, a to ve směru navrhovaného užití § 59 odst. 1 tr. zákoníku, který se jeví jako nepřiměřeně přísný. Rozhodně je nepřiměřeně mírný soudem prvního stupně uložený podmíněný trest, kde je argumentem, že obžalovaný rok a půl žil řádným životem s tím, že ne každé odsouzení je důvodem pro přeměnu podmíněného odsouzení. Obžalovaný ■■■■■ se nachází ve zkušební době podmíněného propuštění s dohledem, když jeho chování svědčí o selhání tohoto

institutu, kdy na obžalovaného jsou kladeny obzvláště vysoké nároky. Pokud zklamal, tak není na místě mu dávat další šanci, když touto logikou by tak bylo možno postupovat donekonečna. Je tak zcela na místě ukládání nepodmíněného trestu, neboť obžalovaný opakovaným spácháním zvláště závažného zločinu loupeže prokázal nutnost přímého působení trestu. Na druhou stranu však nelze odhlédnout od faktu, že předchozí výkon trestu za loupež nebyl nikterak dlouhý, jednalo se o původní délku trestu v trvání 2 a půl roku, když skutek byl spáchán v roce 2005. Pro tento časový odstup není na místě postup podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku a zcela postačí užití základní zákonné trestní sazby podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, též přihlížeje k tomu, že byla použita pohrůžka násilí, nejví se dostatečným uložením trestu v dolní polovině sazby. Z tohoto důvodu byl obžalovanému [REDAKCE] uložen čtyřletý nepodmíněný trest, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

V případě obžalovaného [REDAKCE] se jedná o osobu, která byla méně aktivní, a současně platí, že není natolik narušen, kdy jediná předchozí odsouzení, ke kterým lze přihlížet, tedy nejsou osvědčena, jsou z doby více jak dvaceti roků před tímto skutkem, a přihlíženo k nim nebylo. Ostatní novější odsouzení jsou zahlazena, a proto k nim nemůže být přihlíženo při ukládání trestu. Soud prvního stupně však zcela přehlédl fakt, že tento obžalovaný byl odsouzen pro další jednání Okresním osudem v Mostě ve věci sp. zn. [REDAKCE], kdy za skutek ze dne 18. 4. 2011 kvalifikovaný jako přečiny krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání dvou. Jednalo se o odsouzení vyslovené trestním příkazem ze dne 5. ledna 2012 č. j. [REDAKCE] který byl obviněnému doručen dne 7. 2. 2012, tedy čtyři týdny po spáchání této trestné činnosti. Je tak zcela na místě uložení trestu souhrnného, a proto byl nově obžalovaný [REDAKCE] odsouzen v sazbě § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku a byl mu uložen souhrnný trest. Na rozdíl od obžalovaného [REDAKCE] který byl hlavním hybatelem tohoto jednání, v případě tohoto obžalovaného postačí uložení trestu podmíněného, tedy nespojeného přímo s výkonem trestu odnětí svobody, když byla zvolena výměra tří roků se zkušební dobu trvání čtyř roků. Jako vedlejší trest převzal krajský soud propadnutí nože užitého ke spáchání trestného činu, když naposledy byl zrušen výrok o trestu, jakož i navazující rozhodnutí z citovaného trestního příkazu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustný další řádný opravný prostředek.

Poučení o dovolání:

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat dovolání. Dovolání **m ů ž e** podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený **m ů ž e** podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se **n e p o v a Ź u j e** za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání **l z e** podat ve lhůtě **d v o u (2) m ě s í c ů** od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (t. j. Okresní soud v Mostě). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání **m u s í** obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání **l z e** měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Neúspěšné podání dovolání je zpoplatněno částkou 10.000,- Kč.

V Ústí nad Labem dne 20. prosince 2012

Mgr. Daniel B r o u k a l v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Leona Richterová